

Η Τζιυρκωτού¹

του Στέλιου Παπαντωνίου

Μέστωναν, δοκίμαζαν φτερά,
μετροφυλλούσαν φιγουρίνια,
τα δάχτυλα έτσουζαν στη δαχτυλήθρα.

«Τις πόρτες ανοίξτε,
ανοίξτε τα παράθυρα»
έλεγε η γιαγιά στο αργαστήρι.

Η κυρία Ελένη,
χαμογέλιο χαραγμένο,
μια μακρά βελόνα στην καρδιά,
της ατεκνίας.

Ο Παπαγαβρίλης χτένιζε
τα δεριεμένα λευκά γένια,

ο Θεός δεν έδωσε
η αδελφή σου δίνει
βασιλικούλα να χαρείς
στη γλάστρα φυτεμένη.

Στη γειτονιά μου χόρευαν
κοπελούδες το βελόνι
το ψαλίδι και τη ραπτομηχανή,
μεγάλωναν παιδιά,
νοικοκυρές νοικοκυρευέτηκαν.

Τα ψυχοσάββατα στην εκκλησιά,
μακαρίζουν την Ελένη την Τζιυρκωτού,
τη δασκάλα ράφταινα.

1. Πρόκειται για την Ελένη Παπαγαβριήλ από τη Συρκανιά και κάτοικο ενορίας Αγίου Κασσιανού Λευκωσίας, σύζυγο του Κώστα Παρπέρη.

Παιχνίδια στο χωριό (Κυθρέα)

του Γιάννη Χρυσοστόμου

Πού 'ναι οι μέρες στο χωριό,
που παίζαμε παιχνίδια,
ποιά θα 'ναι πρώτη στο χορό,
απ' όλα τα κορίτσια,
τρέχαμε όλοι απ' το πρωί,
για να ετοιμαστούμε,
μου μοιάζει άλλη εποχή,
που δεν θα ξαναδούμε,
ήταν οι «μούλες» ο «βοσκός»,
μα ήταν κι η «τριζούρα»,
ήτανε και ο «ζιζιρος»,
ο «σιύλλος» κι η «σούσα»,
παίζαν καμπόσοι «μυλωνά»,
αλλά και το «μονάππιν»,
άλλοι τους τα «τριάππηδικια»,
μέρες χωρίς μαράζιν,

παιχνίδια σ' όλα τα στενά,
σε δρόμους σε πλατείες,
όλα μου μοιάζαν γιορτινά,
μου θύμιζαν ταινίες,
κάποιοι που παίζαν «ποταμό»,
έρχονται στο μυαλό μου,
«βασιλιτζιά» κι ένα σωρό,
παιχνίδια στο χωριό μου,
κι αν ήσουν «άντρας δυνατός»,
ανάτρεξε στη μνήμη,
πως θα 'σουν τόσο «φοβερός»,
αν έπαιζες «διτζίμιν»,
όλοι το γνώριζαν καλά,
πώς ήταν στην Κυθρέα,
οι κάτοικοι της γενικά,
περνούσανε ωραία...